

SARA STORM

Kärsimysnäytelmä
Käpylässä

Sara Storm

Kärsimysnäytelmä Käpylässä

SAGA Egmont

Kärsimysnäytelmä Käpylässä

Copyright © 2024 Sara Storm and SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788727176291

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1.

Enni havahtui hereille ennen herätystä. Onneksi, hän ajatteli heti, eikä hievahtanutkaan. Oli ihanaa herätä, kun ihan ensimmäinen aistiärsyke ei ollut kännykän piipatus, vaan toisen ihon kosketus omalla iholla: Leon rintakehä Ennin selkää vasten, hänen käsivartensa lepäämässä Ennin kylkikaarella.

Enni huokaisi silkasta hyvästä olostä, ja siihen Leo ehkä heräsi, koska liikahti.

— Huomenta, Enni kuiskasi.

— Huomenta.

Enni kääntyi ja työnsi kätensä Leon tukkaan, sillä vaalean maitosuklaan väriset hiukset olivat taipuneet pään päältä niin moneen ilmansuuntaan, että näyttivät vastustamattomilta. Ihan kuin niillä olisi takanaan villi yö.

Leo tarttui Ennin käteen ja suukotti hänen kämmentään.

— Miten sun ranne voi tuoksua näin hyvältä? Leo ihmetteli.

— Mä olen varmaan suihkinut siihen elämäni aikana niin paljon hajuvesiä, että tuoksu on pinttynyt kiinni ihoon, Enni epäili.

— Tai sitten se vanha loru on totta, ja tytöt on tehty kukista ja sokerista, Leo ehdotti.

— Se on kamala loru, Enni voihkaisi.

— Onko? Leo naurahti.

— Sen mukaanhan pojat on tehty etanoista ja sammakoista, Enni muistutti ja kurottautui ottamaan kännykkänsä yöpöydältä. Herätys olisi ollut kolmen minuutin päästä. Hän ei muistanut, koska olisi viimeksi herännyt herättämättä. Tai muisti toki — kaksi päivää sitten, mutta ennen kuin Leo nukkui samassa sängyssä, tuskin koskaan. Aamut olivat nykyisin suloisia. Jopa ne.

— Eikö mua olekaan tehty etanoista ja sammakoista? Leo kysyi muka hämmästyneenä ja hieraisi unihiekkaa kullanväristen silmiensä kulmista.

— En usko.

— Mutta mistä mut sitten on tehty?

— En ole ihan varma vielä, Enni sanoi. — Mutta ties vaikka puhtaasta kullasta.

Leo alkoi hymyillä.

— Voitit, hän sanoi. — Mä keitän kahvin ja puuron.

Hän suukotti Ennin otsaa ja nousi sängystä. Enni sulki silmänsä vielä hetkeksi ja ajatteli, että tyttöjä ei ollut tehty sokerista, mutta aamut olivat. Heidän aamunsa olivat. Ne olivat silkkaa söpöstelyä, ja ne olivat tehneet Ennistä aamuihmisen, mitä hän ei vielä pari kuukautta sitten olisi varmasti uskonut.

Enni kuunteli, miten Leo latasi kahvinkeitintä hänen pikku kaksionsa keittokomerossa. Hän tunsu itsensä kissaksi, joka

makaili auringonläikässä. Leo oli se aurinko. Enni sai vain olla ja nauttia ja ihmetellä, että oliko tämä muka elämää eikä unta — eikä tämä ollut vähän liian ihanaa sellaiseksi?

Kohta hoikan ja jäntevän miehen näköinen aurinko kurkkasi makuuhuoneen ovesta.

— Vielä siellä? Laiskamato, Leo moitti. — Nyt on torstai.

— Mä tiedän. Ja voinhan mä mato olla, Enni myöntyi. — Kunhan en ole laiskamakkara.

— Mikä?

— Heli Laaksosen *Aapisessa* kerrotaan L-kirjaimen kohdalla laiskamakkarasta, joka potee lorvikatarria, Enni selitti. — Laiskamakkaran tilanne oli aika paha.

Leo hymyili niin, että kultasilmät kimalsivat. ”Sun jutut”, se hymy tarkoitti. ”Sun oudot jutut.” Enni ajatteli mielellään, että ihan samalla tavalla Leo ei ehkä hymyillyt millekään muulle tässä maailmassa. Ainakin hän toivoi niin.

— Okei, Leo sanoi. — Sä onnistuit nyt huolestuttamaan mut laiskamakkaran terveydentilasta. Mitä sille tapahtui?

— Se meni lääkäriin, joka käski sen lorvia lisää, Enni sanoi.

— Näin mä ainakin muistaisin.

— Mä vähän epäilen sen lääkärin pätevyyttä, mutta selvä, Leo naurahti ja kutitti Enniä paljaasta jalkapohjasta, ennen kuin otti kuivumassa olleen pyyheliinan tuolin karmilta ja lähti kylpyhuoneeseen.

Kun suihkun ääni loppui, Enni pinnisti istualleen, haukotteli ja venytteli. Hän tiesi, että hänellä oli kolme minuuttia aikaa oman kylpyhuonevuoronsa alkuun. Sen verran Leolta kestäisi kuivata itsensä pyyhkeeseen ja harjata hampaansa. Hän ei ollut laiskamakkara, vaan ihanan tehokas ja oli tartuttanut sen Enniinkin. Nykyisin Ennikin otti aamuisin vain kädenlämpöisiä

kolmen minuutin suihkuja (hyvä iholle ja ilmastolle) ja harjasi hampaansa oikeaoppisesti ennen aamiaista eikä sen jälkeen, niin kuin oli vuosikausia tehnyt. Leon aamutoimet kylpyhuoneessa kestivät yhteensä kuusi minuuttia, ja niin kestivät nyt Enninkin, koska se vain tuntui yhtäkkiä juuri oikealta tavalta toimia. Enni Vähäluodosta oli tullut monella tavalla parempi ihminen. Ja onnellisempi, ennen kaikkea sitä!

Leo seisoj mustissa bokseissaan hämmentämässä kaurapuuroa hellan äärellä, kun Enni tuli suihkusta pyyhkeeseen kietoutuneena. Kahdella lautasella odotti läjä pakastemustikoita. Leo söi arkisin aamiaiseksi mieluiten puuroa ja pakastemarjoja. Niin Ennikin. Nyt. Hän ei olisi enää osannut kuvitella parempaa aamiaista kuin kaurapuuroa ja puolijäisiä marjoja. Leon kanssa hän söi irvistelemättä puolukatkin. Hän söi jopa karpaloita, kun Leo istui tuolilla niin lähellä, että hän saattoi työntää omat jalkansa tämän jalkojen lomaan ja nojata oman paljaan säärensä Leon paljaaseen sääreen.

Enni käveli suloisen puuronkeittäjän luo, kietoi kätensä tämän ympärille ja painautui lämmintä selkää vasten.

— Miihh, Leo mumisi.

Enni antoi käsiensä liukua Leon vatsalle ja tunsi, miten sen lihakset jännittyivät vaistomaisesti hänen sormiensa alla. Ihmeellinen vatsa, Enni ajatteli. Vaikka hän olisi kourinut omaa mahaansa miten, hän ei olisi löytänyt siitä tällaisia kovia lihaksia. Hänen vatsalihaksensa uinuivat jossain pehmeän kerroksen alla. Siis jos ylipäänsä olivat olemassa. Hän ei olisi hämmästynyt yhtään, jos olisi lääkärintarkastuksessa saanut kuulla, että neiti, te olette luonnonoikku, sillä teillä ei ole laisinkaan vatsalihaksia.

— Paljonko täytyy juosta ja pelata padelia, että saa tällaisen six packin? Enni kysyi.

— En tiedä, mutta jos sä et lopeta tuota hinkkaamista, saat kohta jotain muuta kuin puuroa, Leo sanoi.

— Uu, Enni leikki kauhistunutta. — Se uhkailee!

Hän antoi käsiensä valua vielä vähän alemmas.

— Enni, Leo nuhteli.

Enni oli usein ajatellut, että hänen etunimensä oli turhankin koruton ja yksinkertainen, että se oli vähän hajuton ja mauton. Leon suusta ulos tullessaan se oli kuitenkin muuttunut: Se oli kuin pala samettia. Tai untuva. Se oli pehmeä ja suloinen. Se oli hyväilyn toinen nimi.

Nyt Enni hyväili sormenpäillään Leon alavatsaa.

Leon kauhakäsi pysähtyi.

— Enni, mä olen täysin tosissani, hän sanoi.

— Toivottavasti olet, Enni sanoi.

Noin kolme sekuntia myöhemmin Leo oli vääntänyt hellan pois päältä ja nykäissyt pyyhkeen Ennin yltä, ja Enni oli pudottanut tämän bokserit nilkkoihin.

He lämpenivät sekunneissa ainakin yhtä kuumiksi kuin hella, jonka vieressä lattialla he rakastelivat. Enni oli päällä, Leo oli alla ja Leon alla raidallinen räsymatto, jonka Ennin äiti oli pari viikkoa sitten kutonut ja tuonut tänne innoissaan (vaikka oli tuskin osannut kuvitella sille ihan tällaista käyttöä). Matossa oli vadelmanpunaisia ja taivaansinisiä raitoja ja Enni toivoi, että se tuntui Leon selän alla sopivan pehmeältä.

Kun he hetkeä myöhemmin nousivat matolta, Leo vilkaisi ruokapöydän vieressä seinällä olevaa pahkakelloa. (Niin, Ennin seinälle oli muutama viikko sitten muuttanut jäsityttävän ruma pahkakello, jonka hänen isänsä oli löytänyt kirpputorilta ja

tuonut tänne. ”Sinähän tykkäät kaikesta vähän erikoisesta”, isä oli hekotellut ja iskenyt silmää. Enni oli ollut järkyttynyt, ennen kuin oli muistanut, että Mikko Rimmisen Nenäpäivä-romaanin — Finlandia-voittaja vuodelta 2010 — keskeisellä tapahtumapaikalla oli pahkakelloja. Hän oli siis antanut isän ripustaa kellon seinälleen.)

— Niin että mulla on nyt elämässäni nainen, jonka kanssa voi rakastella keittiön lattialla kolmessa minuutissa, Leo sanoi ja kuulosti epäuskoiselta. Ehkä hän luuli, että ruma pahkakello jätätti.

— Onko se hyvä vai huono asia? Enni kysyi.

— Mitäs luulisit, Leo hymähti ja pyöräytti silmiään. — Tämä on just sellainen juttu, mitä voin poikien kanssa padelin jälkeen puida. Että miten hirveää ja kohtuutonta on, kun joutuu arkiaamuisinkin tämmöisten hyökkäysten kohteeksi. Ne säälivät mua sitten porukalla.

— Mä olen tosi pahoillani, Enni sanoi ja leikki katuva. — Myöhästytkö sä nyt töistä?

— En, Leo sanoi. — Koska tähän oikeasti meni vain se kolme minuuttia.

Hän oli jo tarkistanut asian kännykästään.

Puuro oli hautunut juuri sopivaksi, kun he istuivat aamiaiselle. Leo söi nopeasti ja antoi Ennille suukon ja lähti, mutta sitten hän palasi eteisestä antamaan vielä yhden suukon, ennen kuin poistui oikeasti ulos ovesta.

Enni, jonka työpäivä kirjakaupassa alkaisi tänään vasta kymmeneltä, jäi jatkamaan kiireetöntä aamiaista. Hän joi toisen mukillisen maitokahvia ja selaili kännykällään uutisia. Hän tunsu jälleen olonsa kissaksi auringonpaisteessa, koska tiesi, että se miehen muodon ottanut aurinko, joka parasta aikaa kiisi

polkupyörän selässä kohti Ruoholahtea — kyllä, Leo pyöräili talvellaikin melkein kymmenen kilometrin työmatkansa, koska sellainen hän oli — tulisi illaksi takaisin.

Joka ainut päivä sen Tapaninpäivän illan jälkeen, kun he olivat palanneet yhdessä Helsinkiin Ennin Maija-serkun luota Punkalaitumelta, oli Leo palannut Ennin luo. Jo kolmen viikon ajan, ja jotenkin maagisesti jokainen päivä oli vielä edellistäkin ihanampi. Se oli ihmeellistä, mutta totta. Se oli sellaista onnea, jota Enni Vähäluoto oli pitkään elämäänsä toivonut ja odottanut, mutta vielä parempaa. Tällaiseen hänen mielikuvituksensa ei ollut sittenkään riittänyt.

Aamu oli siis mitä suloisin ja kiireetön. Kiire tuli vasta siinä kohtaa, kun Ennin piti siirtyä työpaikalleen. Erittäin lyhyessä työmatkassa oli se huono puoli, että siihen ei tullut varattua lainkaan aikaa. Niinpä kello oli jo kolme minuuttia yli kymmenen, kun Enni viiletti takki auki Käpylänkujaa alas ja sisään Pohjonaukion laidalla sijaitsevaan Kirjavaan kulmaukseen.

Asiakkaita ei ollut. Eikä ketään muutakaan, ainakaan näkyvissä. Pieni kirjakauppa oli aivan äänetön. Aavemaista vaikutelmaa täydensi lastenkirjaosaston yllä katossa oleva loisteputki, joka oli sitten eilisen alkanut välkkyä ja säristä. Kirjakauppa ydinkatastrofin jälkeen, Enni ajatteli. Kaikki muut säteily oli saanut tuupertumaan kuoliaaksi, ja aivan kohta koko kaupunki pimenisi. Vain hän oli hengissä, kuin torakka. Mielikuva nauratti häntä, niin kuin monet pienet asiat nykyisin.

— Päivi?

Kirjakaupan perältä kuului pieni rapsahdus. Enni oli kyllä arvannutkin, missä kollega oli. Hän nakkasi takkinsa ja rasian,

jossa oli lounasta — tähteet Leon eilen tekemästä herkkusienipastasta, jossa oli paljon persiljaa ja valkosipulia ja joka oli aivan ihanaa — takahuoneeseen, ja suuntasi sitten lukunurkkaukseen. Siellä oli asiakkaita varten vanhoja kirjoja, joita saattoi istahtaa lueskelemaan kaikessa rauhassa.

Päivi istui upottavalla tuolilla kirja kourassa. Pehmustettuja nojatuoleja oli lukunurkkauksessa kaksi, punainen ja vihreä, ja Enni nimitti niitä suonsilmätuoleiksi. Tuolien jouset olivat antaneet periksi niin, että niissä oli aika mukava istua, mutta niihin humpsautti niin syvälle, ettei ylös nouseminen käynyt kovin nopeasti.

Yleensä Päivi, suurimman osan elämästään Kirjavassa kulmauksessa työskennellyt viisikymppinen yksineläjä, istui lukunurkkauksessa tietokone sylissään ja kirjoitti. Ennille oli aika hiljattain selvinnyt, että hän laati käsikirjoituksia kirjoihin, joita kustantajat eivät olleet koskaan kelpuuttaneet julkaistaviksi, ja hän oli tehnyt sitä jo vuosikausia. Päivi-parka, Enni ajatteli usein. Nyt Päivi ei siis kuitenkaan kirjoittanut, vaan luki.

— Whiteoakit, Päivi sanoi nostamatta katsettaan kirjan sivuilta.

— Jaha? Enni ihmetteli.

— Adeline ja Philip Whiteoak, Päivi sanoi. — Kai sinä Jalna-sarjan tiedät?

Hän näytti kirjan kantta. Mazo de la Roche, Jalnan tarina, siinä luki. Enni pyöritti päätään ja varautui kuulemaan, miten kamala aukko hänen kirjallisessa sivistyksessään taas ammotti, sillä sellaisia Päivi mielellään osoitteli.

— Ihan kummallista, Päivi sanoi kuitenkin, eikä tarkoittanut sillä Ennin sivistymättömyyttä. — Olen aika varma, että olen mummolakesinä lukenut koko Jalna-sarjan. Lainasin kaikki sen

osat perä perää Vihdin kirkonkylän kirjastosta, vaikka Helvi-mummo oli sitä mieltä, että minun olisi pitänyt mieluummin tehdä jotain muuta kuten ruokkia lampaita ja kaivaa ojanpenkalta savea ja muovailia siitä tökeröjä hahmoja, joita aikuiset olisivat valehdelleet hienoiksi. Mutta...

Päivi kurtisteli otsaansa. Enni jäi odottamaan jatkoa melkein jännittyneenä. Harvoin Päivi vaivautui puhumaan hänelle näin paljon ja varsinkaan kertomaan mitään omasta elämästään. Tavallisesti hän vetäytyi omiin oloihinsa ja teki selväksi, ettei häntä saanut häiritä.

— En voi käsittää, etten muista näistä tarinoista oikein mitään, Päivi sanoi. — Vaikka pinnistelen miten, en muista kuin sen kamalan merimatkan, kun Adeline Whiteoak matkustaa Intiasta Kanadaan pienen tyttärensä ja palvelijattarensa kanssa. Intialainen lapsenpiika Huneefa sairastuu ja kuolee laivalla, ja ruumis pudotetaan lakanapussissa veteen. Näin siitä painajaisia ja mietin, että jos se rouva olisi kuollut, olisiko hänet tipautettu mereen. Tuskin. Intialainen nainen sai mennä. Loiskis, kalanruuaksi vain. Törkeää!

Päivi tuhahteli.

— Mutta, Enni sanoi, — mitä vuotta silloin elettiin? Tarkoitin, että ei tainnut olla laivalla mitään kylmätilaa? Mihin se ruumis olisi laitettu? Sehän olisi alkanut mädäntyä ja haista, kun se matka valtameren yli kesti varmaan aika kauan —

— Älä yhtään puolustele niitä tyyppejä! Päivi kivahti. — Kyllä, elettiin 1800-luvun puoliväliä, eikä ollut kylmiötä laivassa. Mutta olisi sen ruumiin voinut laittaa arkussa laivan kannelle. Siinä se ei olisi haitannut ketään, vaikka olisi ruvennut haisemaan. Se mereen pudottaminen oli pelkästään

epäkunnioittavaa, eikä sitä olisi taatusti tehty, jos vainaja olisi ollut joku Whiteoakin herrasväestä!

Päivi puhkui. Hän näytti ja kuulosti oikeasti tuohtuneelta.

— Mutta eikö mereen hautaaminen ole ollut tosi tavallista —

Enni vaikenä nähdessään Päivin ilmeen. Hän lähti perääntymään kohti myymälän etuosaa ja kassapöytää. Mennessään hän mutisi puoliääneen: — Ja jos ihan tarkkoja ollaan, niin Whiteoakeja eikä sitä Huneefa-parkaa ole koskaan ollut oikeasti olemassa, joten ei ehkä kannata —

Hän säpsähti, kun kaupan perältä kuului kolahdus. Sitten ähkäisy, kun Päivi pinnisti ylös suonsilmätuolista. Enni pakeni kassan taa. Hänestä tuntui juuri nyt hyvältä ajatukselta, että hänen ja Päivin välissä olisi pöytä.

Päivi ilmaantui kassan luo ja katsoi Enniä tuikeasti, silmiään siristäen, laatikonmuotoisten silmälasiansa takaa.

— Libristi ei voi ajatella tuolla tavalla, hän sanoi. — Libristin pitää tajuta, että kirjat ovat todellisuuden peilejä. Ne ovat joskus sellaisia peilejä, joita on Linnanmäen huvipuistossa — kuvatut asiat suurenevat, kutistuvat, venyvät ja vääristyvät niissä, mutta yhtä kaikki: peilissä ei olisi kuvajaista ilman sitä ihmistä tai asiaa, joka niistä heijastuu, vai mitä?

— Ömm, niin varmaan, Enni sanoi, koska ei halunnut edes yrittää väitellä Päivin kanssa tästä tai oikeastaan mistään muustakaan asiasta. — Tietääkö Jalmari tuosta lampusta?

— Kuka? Mistä? Päivi kysyi.

Tämä oli niitä hetkiä, kun Enni epäili, että Päivi pelleili hänen kustannuksellaan. Hän osoitti välkkyvää loisteputkea.

— Tuosta. Tietääkö Jalmari, että pitäisi vaihtaa uusi lamppu? Enni kysyi, eikä sanonut sitä, mitä hänen teki mielensä: että kaivelepa muistiasi, jos sieltä löytyisi niiden Whiteoakien ohella

myös eräs Jalmari Iskola, joka omistaa tämän kirjakaupan ja on paitsi työnantajasi, myös entinen aviomiehesi, vaikket sinä siitä ole ikinä puhunutkaan halaistua sanaa, kuten ei Jalmarikaan.

— En minä voi tietää, mitä Jalmari tietää ja mitä ei, Päivi kuittasi.

— Mä ilmoitan sille, Enni sanoi ja poimi kännykän käteensä.

Hän oli saanut viestin, jossa ei ollut yhtään sanaa, vain yksi hymiö: suukko. Se oli Leolta, tietysti. Enni olisi painanut kännykän hetkeksi sydäntään vasten, jos Päivi ei olisi ollut paikalla.

— Terroristijohtaja Osama bin Laden haudattiin mereen. Se pudotettiin veteen lentotukialukselta, Päivi sanoi.

— Niin, Enni myönsi ja ihmetteli jälleen kerran mielessään, miten jonkun ihmisen kanssa saattoi tehdä töitä samassa pienessä työyhteisössä useita vuosia, ja silti ymmärtää hänen mielenliikkeitään niin heikosti.

Kirjakaupan ovi kävi lounasaikaan mennessä vain muutaman kerran — joku kävi vaihtamassa joululahjakirjansa, koska oli saanut tuplat, lisäksi pari asiakasta poikkosi kortti- ja kynäostoksilla. Enni kävi lämmittämässä pasta-annoksensa mikrossa, söi sen hartaana ja lähetti siitä sydämällä ryyditetyn kiitosviestin. Leo laittoi hyvää ruokaa. Hän on kuin kuningas Midas, Enni ajatteli. Kaikki mihin hän koskee, muuttuu kullaksi. Minäkin. Ainakin moni oli viime aikoina sanonut Ennille, että hän loisti ja säteili. Ja miksei olisi? Juuri nyt elämä tuntui niin hyvältä, ettei ehkä koskaan ennen...

Hän oli vaipunut haaveisiinsa käsi poskella, kun kännykkä alkoi soida.

— Moi! Maija hihkaisi. — Oletko sä lounastauolla? Ajattelin että kokeilen.

— Joo, mä ehdin hyvin puhua, Enni sanoi.

Hän ei pitänyt siitä pienestä epämukavuuden tunteesta, joka pyrki heti pintaan, kun hän kuuli serkkunsa ja parhaan ystävänsä äänen. Maija olisi ollut se, jolle hän olisi halunnut hehkuttaa, miten ihana Leo oli ja kuinka mahtavaa heillä oli nyt yhdessä. Olisi, ellei Maija olisi ollut ihastunut Leoon ennen Enniä. Hän ei ollut saanut Leolta vastakaikua ja oli ollut siitä murheissaan.

Tilitoimistossa työskentelevä Maija oli viime vuoden lopussa tehnyt ison siirron ja muuttanut Helsingistä Punkalaitumelle, josta oli ostanut talon. Hän oli kutsunut sinne jouluksi joukon ystäviään, myös Ennin ja Leon. Siellä, Maijan mansardikattoisen hirsitalon keittiön ikkunan ääressä, Leo ja Enni olivat suudelleet ensimmäisen kerran, salaa kaikilta.

Punkalaitumella Maijan talossa Leo oli kysynyt Maijalta, olisiko Maijalle ihan ok, että hän pyytäisi Enniä treffeille. Sen Leo oli kertonut Ennille vasta autossa, kun he olivat ajaneet yhdessä kohti Helsinkiä. Tietenkin, Maija oli sanonut Leolle, mutta Enni oli ollut niin jännittynyt, että oli voinut pahoin, kun oli kotiin päästyään soittanut serkulleen.

Maijan mielestä oli oikein hyvä ajatus, että Enni ja Leo tutustuisivat paremmin. Hänellä ja Leolla ei ollut natsannut, mutta sehän olisi mahtavaa, jos Ennillä ja Leolla kaikki osuisi kohdalleen, koska Leo vaikutti ihan loistotyyppiltä. Niin Maija oli vakuuttanut, mutta Enni oli pelännyt kamalasti, että tämä asia väistämättä repisi railon heidän välilleen. Tekisi ainakin sellaisen naarmun, joka paranisi hitaasti, jos koskaan. Saisi Maijan ottamaan askeleen kauemmas Ennistä. Hän oli jo muuttanut

fyysisesti kauemmas. Enni murtuisi, jos hän tekisi henkistäkin pesäeroa. Maija oli rakas. Ihan liian rakas menetettäväksi.

— Mitä sinne maaseudun rauhaan? Enni kysyi.

— Taas yksi niin ihana päivä tehdä etätöitä, Maija helisi onnellisella äänellä. — Mulla on työpiste nyt keittiön pöydän ääressä, koska tästä voi ikkunasta ihailla lumisadetta. Täällä ripottelee sellaisia isoja hiutaleita, jotka leijailevat taivaalta hitaasti. Ihan kuin jossain romanttisessa jouluelokuvassa. Ja arvaa, mitä tapahtui hetki sitten? Pihaan ajoi auto, josta astui ulos nainen ja otti mukaansa uunipellin, ennen kuin tuli soittamaan ovikelloa!

— Uunipellin, Ennin toisti ihmeissään.

— Se toi mulle pannukakun! Maija ilakoi. — Hanna on mun uusi naapurini. Se muutti perheensä kanssa sen miehen entiseen mummolaan, jota he alkavat remontoida. Se tuli esittäytymään — ja toi pannukakun! Pystytkö kuvittelemaan, että joku sun naapuri toisi sulle pannukakun?

— En, Enni sanoi, ja jostain syystä hänelle tuli naapureista ensimmäisenä mieleen samassa talossa toisessa rapussa asuva Olavi Losso — kauhea, pahantuulinen käyttäjä, joka toimi myös isännöitsijänä ja oli ottanut Ennin silmätikukseen. Jos Olavi Losso toisi hänelle pannukakun, se olisi taatusti myrkytetty. Jostain ihmeellisestä syystä ukko tuntui vihaavan häntä.

— En mäkään, Maija sanoi. — Ennen kuin muutin tänne. Täällä vaan on tällaista! Kun mä asuin Konepajalla, niin uuden naapurin ilmaantumisen huomasi siitä, että kännykkä tarjosi uutta wifi-verkkoa, jolla oli joku pervo nimi kuten ”Muna suuhun”.

— Ei kai kukaan nyt anna wifi-verkolle tuollaista nimeä, Enni parahti.

— Kyllä antoi. Ja paljon pahempaa. Mutta täällä tuodaan pannukakkuja, Maija hyrisi.

— Ja aurataan lunta, Enni muisti. — Onko se hyvännäköinen Jarkko käynyt huoltamassa sun pihaasi ja siinä sivussa ajeluttamassa sua traktorillaan?

Maija alkoi tirskahtella. Hän oli jouluaattona häipynyt yhtäkkiä lunta auranneen naapurinsa kanssa traktoriajelulle, jolta oli palannut myhäilevänä. Jarkko viljeli luomukauraa ja toimi yläkoulussa liikunnanopettajana, Maija oli kertonut.

— No on se paristi käynyt lumitöissä. Ja toissapäivänä se kyseli, kiinnostaisiko mua lähteä joelle luistelemaan.

— Ja kiinnostaa? Enni ehdotti.

— Miksikäs ei, Maija myönsi huolettomalla äänellä. — Mutta mitenäs Leon kanssa menee?

— Ihan kivasti, Enni henkäisi, ja hänen vatsaansa nipisti. — Ollaan tapailtu ja — se on tosi kiva...

Hän vaikenä häpeilevänä. ”Tosi kiva” oli niin typerästi sanottu, että hän tunsi suorastaan valehtelevansa. Tietenkin Leo oli kiva, mutta se ei ollut lainkaan ensimmäisiä sanoja, joilla Enni olisi häntä halunnut kuvailla. Kiva oli laimea, ympäripyöreä ja kädenlämpöinen sana, eikä Leossa tai hänen ja Ennin suhteessa mikään ollut sellaista.

— Kiva kuulla, Maija sanoi. — Mä pidän teille peukkuja.

— Joo. Ja mä pidän peukkuja sulle ja Jarkolle, Enni sanoi kiireesti.

Puhelun loputtua hän tunsi huojennusta, johon sekoittui pisara surua siitä, ettei hän voinut enää olla Maijalle ihan

Kevätaurinkoa ja rakkaushuolia Helsingissä.

Ennin romanssi ihanan Leon kanssa roihuaa kuumana. Kaikkien aikojen rakkauden kevät loppuu kuitenkin lyhyeen, kun Leo saa työkomennuksen Tanskaan. Miten Enni kestää välimatkan?

Etäsuhteessa riutuva Enni hakee piristystä keskittymällä harrastajateatteriryhmänsä pääsiäisnäytelmään. Suunnitteilla olevan teatteriesityksen tarkoituksena on puhutella itsensä syrjityksi kokevaa ryhmää: yksityisautoilevia suomalaismiehiä.

Kuinka käy autoilijoiden kärsimyksiin eläytyminen, kun teatteriporukan jäsenillä on ongelmia omastakin takaa?

Kun lähipiirin rakkausrintamalla sattuu ja tapahtuu ja hissukka työkaveri lyö kaikki ällikällä, tuntuu Ennistä, että kaikilla menee paremmin kuin hänellä. Oikutteleva kevät muuttuu entistäkin ennalta-arvaamattommaksi, kun Leo saa yllättäen kilpakosijan.

Mukaansatempaava feelgood-romaani jatkaa *Pikkujouludiskosta* tutun Ennin tarinaa.

Nimimerkki **Sara Storm** on helsinkiläinen vapaa toimittaja ja kirjoittaja. Hän puolustaa intohimoisesti onnellisia loppuja ja sekoaa hetkeksi aina nähdessään koiranpennun tai bébé-leivoksen.